

Domácí bohoslužba 5. 4. 2020

Úvodní slovo

Milost našeho Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha svatého at' je s námi.

Čtení Žalmu 46:

Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, píseň vysokým hlasem.

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.

Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří.

At' si jejich vody hučí, at' se pění, at' se hory pro jejich zpupnost třesou!

Řeka svými toky oblažuje město Boží, svatyni příbytku Nejvyššího.

Nepohne se, Bůh je v jeho středu, Bůh mu pomáhá hned při rozbřesku jitra.

Pronárody hlučí, království se hroučí, jen vydá hlas a země se rozplývá.

Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.

Pojďte jen, pohleďte na Hospodinovy skutky, jak úžasné činy v zemi koná!

Činí přítrž válkám až do končin země, tříští luky, láme kopí, spaluje v ohni válečné vozy.

"Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh. Budu vyvyšován mezi pronárody, vyvyšován v zemi."

Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.

Píseň z Evangelického zpěvníku č. 500 Já chtěl bych, Bože můj

Čtení z evangelia podle Lukáše, kap. 6, v. 46-49: *Proč mne oslovujete 'Pane, Pane', a nečiníte, co říkám? Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, bloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel má slova a nejednal podle nich, je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přivalil, hned se zřítíl; a zářez toho domu byla velká.*

Milé sestry a milí bratři,

ta slova, která jsme právě četli, jsou slova Ježíšova. Ovšem mezi nimi stojí jedna věta, kterou známe i odjinud: „Proč neděláte, co vám říkám?“ Touto otázkou (nebo možná výčitkou) zahrnují např. rodiče své vlastní děti. Neboť děti, jak známo, často nevěnují pozornost moudrým radám a doporučením starších, nenechají se poučit, dělají si věci po svém, mnohdy nesprávně a pak na to doplatí. Neposlouchají. Nebo řečeno ještě trošku jinak: jsou neposlušné.

Že by Ježíš zde vyčítal učedníkům a nám neposlušnost? Na první poslech to tak vypadá, ale zdá se mi, že tu jde ještě o něco jiného. Vztah učedníka a jeho mistra je jiný než vztah dítěte a rodiče. Děti si nemohou vybrat, komu budou říkat „mami“ a „tati“. A rodiče chtě nechtě

musejí za své děti nést odpovědnost. Když se však někdo rozhodne nazývat Ježíše svým pánem a mistrem, situace je výrazně odlišná. Je to přece od počátku do konce moje rozhodnutí a moje zodpovědnost, jestli se budu řídit Kristovými slovy nebo ne. Nejsem povinen se mu podřizovat. Buď se já sám chci u něj vyučit a pak se mu také budu podřizovat, nebo nechci a pak mu vůbec nemusím říkat „Pane“. Nikde v evangeliích jsem se nedočel, že by Ježíš někoho nutil, aby se stal jeho učedníkem. Ani Ježíš nikdy nebránil tomu, kdo se rozhodl od něj odejít. (Pokud se pletu a někde tam něco takového je napsáno, prosím upozorněte mě na to.)

Co však Kristus opravdu neměl rád, byla formální příslušnost. *Proč mne oslovujete 'Pane, Pane', a nečíníte, co říkám?* K čemu je dobré tvrdit, že Kristus je můj Pán a ve skutečnosti se řídit podle úplně jiných pravidel? K čemu je mít křesťanský nátěr z vnějšku, když uvnitř tluče zpola pohanské srdce? Ježíš vytýká svým následovníkům nikoli neposlušnost, nýbrž nedůslednost a polovičatost. Výsledkem je „kočkopes“. Je absurdní přihlásit se do učení a přitom se neučit. Právě tak nedává smysl říkat Ježíšovi „Pane“ a zároveň jeho slova nebrat příliš vážně.

V evangeliálním oddíle následuje podobenství, které ukazuje rozdíl mezi formální a srdečnou příslušností ke Kristu. Ježíš svými slovy maluje obraz. Na obraze vidíme dva stavitele, oba se snažili a oba vybudovali svůj vlastní dům. Jeden dům je jako druhý, jsou k nerozeznání. V obou domech se dá dobře bydlet, je v nich teplo, útulno. A přece je mezi nimi zásadní rozdíl. A ten rozdíl spočívá právě v tom, co nikdo nevidí, v tom, co je ukryto pod povrchem.

Uděláme si malý výlet na stavenišť. V dnešní době je k dispozici všelijaká technika, promyšlené materiály a stroje. Ale i s pomocí bagru se obvykle kopou základy domu jen do hloubky cca 1 – 1,5 metru a ne až na tvrdou skálu, která může být hodně hluboko pod povrchem. Místo toho se dům postaví na uměle vytvořené „skále“, na mohutných betonových základech. Jeden z těch mužů v Ježíšově obraze si dal opravdu velikou práci, aby vlastními silami (bez pomoci rypadel) odhalil pod zeminou ukrytou skálu. Musel kvůli tomu mnoho kopat a hloubit. A teprve pak, až když odhalil tvrdý skalní masiv, začal na něm stavět dům. – Druhý muž měl práce méně, zvládl vše v kratší době a nakonec ještě si může nalhávat, že se dobral stejného výsledku. Jenže právě v tom je ten zádrhel, že dům bez základů se může jevit jako stejně dobrý, stejně funkční a stejně bezpečný jako dům se základy. Druhý stavitel se může domnívat, že ušetřil, ale ve skutečnosti jen přechytračil a podvedl sám sebe.

Zde vidíme, že být učedníkem Ježíšovým bývá také docela namáhavé a nákladné. Následování Krista vede ke štěstí, ale tato cesta není ani rychlá, ani snadná. Na druhou stranu, dům postavený na skále jen tak něco nezbojí. Protože skála drží, nepohne se a přetrvá celé věky. Dokonce i přírodní skalní věže v Adršpachu, které se jeví na první pohled vratké, jsou ve skutečnosti daleko stálejší než kterýkoli dům lidskýma rukama postavený.

Rozdíl mezi dvěma zdánlivě stejnými domy a dvěma zdánlivě stejnými staviteli je v tom, co není vidět. Okem se dá docela dobře rozpoznat, jestli někdo věnuje pozornost Ježíšovým slovům. Okem se však už nedá rozpoznat, jak hluboko do nitra mu ta vyslechnutá slova pronikají. Jediný člověk, u něhož mohu vidět a ovlivnit hloubku jeho základů, jsem já sám. V tomto čase, kdy se různé věci zastavily nebo pozměnily, v tomto čase je možná zvláště příhodné hloubit a kopat, což znamená: pozorně naslouchat našemu mistru a podle jeho slov také jednat. Možná že tuto naši niternou činnost málokdo z lidí uvidí a ocení. Je to však smysluplná investice pro budoucnost. Je to mnohem lepší než zkoumání mraků, hvězd, či vyhlížení obávaných povodní.

Modlitba

Milý Bože,

hledáme jistotu, bezpečí a oporu.

Venku to příliš bezpečné není. Mohou tam být zlé nemoci. Platí tam různé neobvyklé zákazy a mohou tam být policisté s pokutovými bloky.

Uvnitř v našich bytech a domech je snad trochu bezpečněji. Ale ani doma nejsme tak úplně v bezpečí. Mohou naši duši napadat divné myšlenky, může nás zmáhat samota, může nás tu snadno polapit úzkost.

Prosíme tě, Pane, buď naší oporou, když jsme uvnitř i když vycházíme ven. Ujist'uj nás o své bezpečné náruči. Dej nám pocítit svoji přízeň a lásku.

A pomáhej nám, když jako stavitelé hloubíme a kopeme základy, když přijímáme Kristova slova a snažíme se podle nich žít. Uč nás důslednosti a celistvosti v lásce, víře a naději.

Voláme Tě na pomoc pro lidi, kteří zápasí s nemocemi. Prosíme o požehnání pro ty, kdo o nemocné pečují. Vyprošujeme moudrost pro politické představitele a jejich pomocníky, kteří mohou ovlivnit životy tisíců a miliónů lidí. Prosíme o ochranu našich přátel a příbuzných.

Další modlitby, přímlyvy...

V jednotě se všemi křesťany se takto modlíme:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého, neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.

Závěrečné slovo

(podle žalmy 121 v překladu Bible Kralické)

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

Nebudet' bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

Hospodin tě ostríhati bude ode všeho zlého, ostríhati bude duše tvé.

Hospodin ostríhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Amen